

& φεγγει στην οφιν της γης.
το φος το γλυκο της αυγης.
στον πυργο στυμεναι η Κασσανδρα
αγρυκισε προτι τ' αμαξυ
& αρχινισε σφοδρα να κραξυ.

εγυρυζε οπισο τ' αμαξυ
που του εκτορος ειχε το σωμα

αγρικισε προτι το αμαξυ
αλ' οποτε η μυρα το γραφυ
τον δρομον του κοσμου να παφυ
η Δοξα καθυζει μοναχυ
στην πλακα του ταφου λαμπρυ
& ο φθονος αλλου περπατι.

ΟΙ ΛΑΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Ενουμεα Ελις Β 49—89

[χτυπησε τα πλευρα του και] δαγκωσε τα χειλη του.
[Οταν ο Ανσαρ ακουσε] πως η Τιαματ ηταν ταραγμενη
[Σκοτεινη ηταν η καρδια του], ανησυχη η ψυχη του.
[Σκεπασε] το [στομα] του να πνιξει την κραυγη του :
«[...] μαχη.

[Τ' οπλο που εφτιαξες], φηλα κρατα το !
[Να, τη Μουμιου και] τον Απσου εσφαξες.
[Τωρα σφαξε τον Κιν]γκου, που προχωραι μπροστα της.
[...] σοφια».

[Απαντησε ο συμβουλος] των θεων, ο Νουντιμιουντ.

(Η απαντηση του Εα—Νουντιμιουντ λειπει σε σπασιμενο κομματι. Απ' οτι παρακατω ο Ανσαρ στρεφεται στον Αγου φαινεται πως ο Εα δεν εδρισκε θεραπεια του κακου).

[Στον Αγου,] το γιο του, [ενα λογο] ειπε :

«[...] αυτος, ο πιο δυνατος απ τους ηρωες,
που η δυναμη του [ξεχωριζει], περα απο καθε αντισταση η ορμη του.

[Πηγαειν] και στασου μπροστα στην Τιαματ.

[Να ηρεμησει] η ψυχη της, ν απλωθει η καρδια της.

[Αν] δεν ακουσει το λογο σου,
τοτε πες της [το λογο] μας, για να ησυχασει».

Οταν [ακουσε] την προσταγη του πατερα του, του Ανσαρ,
[κινησε] οταν] προς αυτην, ακολουθοντας το δρομο ως αυτην.

[Αλλα οταν ο Αγου πλησιασε] που να ελεπει τη μορφη της Τιαματ,
[δε] μπορουσε να την αντιμετωπισει και] γυρισε πισω.

[Ηρθε ταπεινος στον πατερα του], τον Ανσαρ.

[Σα να ηταν αυτος η Τιαματ] ετσι] του μιλησε :

«Το χειρι μου δε με [δοθη]θαι νά σε υποταξω».

Αμιλητος ηταν ο Ανσαρ καθώς κοιταζε χαμω,
μ ορθια μαλλια κουνωντας το κεφαλι του στον Εα.

Ολοι οι Αγουνακι μαζευτηκαν σ' αυτο το μερος
τα χειλη του κλεισανε σφιχτα, [καθονταν] σιωπηλοι.

συνεχίζεται